

ΕΛΛΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΝ ΑΥΤΗΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΔΑΝΝΙΝΑ

ΕΤΟΣ Γ'— ΔΡΙΘ. 131 (26)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ.—ΠΕΜΠΤΗ 27 ΜΑΪΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΟΡΤΗ

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(ΕΙΣΩΝ BAFFAEL SANTI)

ΙΩΑΝΝ ΤΟΥΡΓΕΝΙΕΦ

ΟΙ ΔΥΟ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΙ

«Όταν έπεινον ενόπιόν μου τον βαθύπλουτον Ροζογίλν, όστις εκ των εισοδημάτων του αφιερώνει σημαντικά ποσά διά την ανατροφήν ορφανών, την ύψην δόσιν των και την ίδρυσιν δόσεων διά τους αναλήρους γέροντας, και έγω επίσης τον έπεινώ και τον θαυμάζω.

Αλλά, καθ' ην στιγμήν έπεινώ και θαυμάζω τον Ροζογίλν, ένθυμομαι μίαν οικογένειαν πτωχοῦ χωριονί, ή οποία είχε πάση μίαν ορφανήν εις την περιχρήν καλὴν μητέρα.

— Έάν κρατήσωμεν την Κόρτιαν, έλεγεν ή χωρική, θά έξυμνήσωμεν και τους τελευταίους ορφανούς μας και δεν θά έχωμεν νά αγοράσωμεν άλλοι διά ν' υψώσωμεν την σοδιάν μας.

— Ε, δεν πειράζει, άς την ποιήμε χωρίς άλλοι, αφήντορας ο αύτοῦς της.

Ο Ροζογίλν, με όλας τας φιλανθρωπίας πράξεις του, άλγχει πολύ από τον χωρικόν αυτόν.

ΘΡ. Ν. ΣΤΑΥΡΑΚΙΣ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΦΕΔΡΩΝ

ΤΥΠΟΙ

Παντός ύπαρχον τύπου. Κάθε κλάδος έχει νά δείξῃ και τούς ιδίους του, εις τούς όποιους έχουν αποκρισταλλωθή ώριμέναι άρχαι και ιδέαι.

Ο Στρατός όμως δημιουργεί τούς θωμασιότερους τύπους.

Οι Κανονισμοί τούς διαπλάττουν και ή παιδαγωγία τούς αποκρισταλλίζει.

Τό Σχολείον των Εφέδρων, από των πρώτων έτών της συστάσεώς του, έχει τον Κέρδερόν του, έχει τον Αγγελόκον, όπως οι μαθηταί ένομάζουν τον λογίαν Τσαγκάρην.

Τό πλείστον του Σχολείου συστίζεται, είναι αληθές, του περιφρονέως κάπως την εθνικιστίαν των μαζών του σώματός του και προσέδωκεν εις την γα-

στέρα του γάπουν προπέτιαν, την όποιαν όμως κατ' ούδέναν τρόπον επιτρέπει εις τούς μαθητάς κατά τας γυμναστικές άσκήσεις.

Μέσα ή κοιλία ή φωνάζει.

Μέ την δυσκοφίαν του έθιμορείτο πάντοτε ή άνεγνωρισμένος γυμναστής.

Άλλως τε αυτή ή κατάσταση δεν του άπέδωκε τας σκληραγωγικάς του συνήθειας.

Τελυταίος κατακλινέτω, άφού έδεδαίτο, ότι οι μαθηταί όλοι έκοιμήντο και πρώτος ήγήρετο με την φωνήν διάνουν.

Κατά την ώραν του σιμπητήριον περιύρχετο με τον θαλασσοδρακα τον διάδρομον των θαλάμων.

Οι μαθηταί από μέσα τον άντελαμύοντο.

«Όχι, τάν τά νικητήρια, τά ορλιάσματα και τούς γέλωτας μέσα από την κουδέταν των.

Ο Τσαγκάρης, με κάποιαν ιδιόρρυθμην κίνησιν της ρούβς και των χειλέων, την όποιαν μεταχειρίζετο όόπως ήθελε νά οφρανήν το θήραμά του, εισέδωκεν άπρόσποτος ως βόμβα μέσα εις τον θαλάμον.

Ροζογίλν και ξεφύσματα συναχθέντων τής στιγμής παραπλανητικάς δημιουργήματα των μαθητών—τον υπεδέχοντο.

Τό φωταέριον, διά πάν άνδεχόμενον, έσύννετο εκ των προτέρων.

Ο Τσαγκάρης έξηκολούθει νά φωνάζῃ, νά ξεφύσῃ με την μυτολόαν του, νά διαφανέται και όμως νά μή πάσῃ μωροβία.

Δέν άπεφύγετο. Έπερνε τό μελινδρόκένδρινόν του, ένα κομματάκι χαρτί, ήναπτε τό φωταέριον και έσφίμενον.

Τήν επομένην τό πρωτό έκαλούντο εις την αναφοράν ένα μαθηταί, από την ύποπτον πλευράν των κληνόντων προήρχετο ή φωνή. Και τό βράδυ άνήμεις ότι δεν έκοιμήντο ζωντανόι, αλλά πεθαμένοι.

Μέθοδος χωρίς ήρωδον, χωρίς φωνάς, χωρίς ήδρεται, χωρίς απίλους και με θαυματουργόν αποτέλεσμα.

ΣΙΣ

Ο Τσαγκάρης—τό τραυματικόν αυτό στοιχείο του Σχολείου—πού κατοήθοντο με την σκιάν του μόνον ή έμπνεν τον φέρον και τον σεδασιόν εις τούς άποδόσους άκείνους θαύματα, πού άλλῃ την συνείδησιν του καθήκοντος, είχαν πάντοτε και μερικάς επαναστατικές ιδέας κατά των άπορήτων έσθμων της προσωπικής των έλευθερίας, άπετέλει τον ιδανικόν τύπον του Στρατού.

Η διαταγή των άνωτέρων του ήτο δι' αυτόν ιερά και ή Κανονισμός Επαγγελίας.

Τό Σχολείον των Εφέδρων χρωστέται πολλά εις αυτόν.

Οι μαθηταί τον έφοδοῦτο, αλλά και τον έσέδοντο εφ' άγίας και έκτιμήσεως. Διότι ή Τσαγκάρης δεν ήτο κακός κατά βάθος.

Ηγάπα τό καθήκον.

Διά κάθε παράπτωμα σέ παρέμπεν εις την σελίδα τάδε, άφρον τάδε του δεινά Κανονισμού. Σάν έμμενής νοσηματής, έγνωρίζεν άπ' έμο έλα τή άφρονα των Κανονισμίων με τας σελίδας των άκρόν.

Είχε διαβολερμένην μνήμην και διαρακίετο. Κανείς ποτέ δεν τον είχε γελάσει.

Πολλάκις συνέδωκεν νά λησμονή ή νά μή έλπει τας άτάξιας των μαθητών του, όχι δι' άλλον λόγον, αλλά διότι προσέδωκε μετάνειαν εκ μέρους των.

Εφυσολόγει τούς μαθητάς όσον όδεις άλλος. Έγνωρίζε πού πάντων τας διαθέσεις των. Ενεέδυνεν εις μερικά των σχέδια και προσέλαμβαν άποτελέσματα, όχι εύχόριστα δι' αυτούς.

Πόσους με αυτόν τον τρόπον δεν είχε γλυτώσει από μεγάλας ποινάς!

Η μεμλιώτης του άρχή ήτο νά προλαμάνη τό κακόν.

Οι μαθηταί άνεγνωρίζαν εις αυτόν την σωτηρίαν των και ίσθ διατί πρό πάντων τον ήγάπων.

ΣΙΣ

Ουδέποτε ένθυμομαι νά έδωκωσιν άσθενείαν. Εις τά γυμνάσια πάντοτε πρώτος.

Ο Ίωστήρ με τό έπιδίον και τας παλλάκας, άδυνατών νά περιλάβῃ των προαγεσμένων του έγκον, έπιπτε πάντοτε κάτω από την μέσση.

Κοντοφάρδουλος, ως ήτο, και δυσκίνητος, έκοπάζεν εις την ύπόδειξιν των κινήσεων, άλλ άπ' έτε έτελη κανονικότητα αυτών.

Αν δεν τον έβούληται τό στήμά του, τον έβούληται όμως ή μέθοδος.

Οι μαθηταί του Τσαγκάρη, έτίμησαν τό Σχολείον των εις τά Γυμνάσια κατά την εις τά Συντάγματα έπάνοδόν των.

ΙΙ

Ένας άλλος τύπος του Σχολείου των Εφέδρων είναι ή Μπαρμπα-Σπύρος.

Πόσος έπέρασεν από τό Σχολείον χωρίς νά διακρισθή συστατήρχης;

Ο Μπαρμπα-Σπύρος ήτο ή χρυσή παρά των συστατήρχων.

Αρχιμάγειρος του Σχολείου από της ίδρύσεώς του, έθρεψε με τά θανάσια φαγητά του έλική, ρους γεννάς έπιστημόν.

Και πόσα δεν είχε νά διηγήθῃ εις τον συστατήρχον της ήμέρας!

Τό καζάνι έόρασε και αυτός όριλε.

Είχεν όμως ένα μικρόν έλάττωμα:

Ητο μανιώδης καπνιστής.

Τό σιγάρον δεν τούλειπεν από τό στόμα και ή συστατήρχης ως μόνον φροντίδα είχε νά μή πάσῃ ή στάχτη μέσα εις τό φαγητόν.

Γενναίος, αλλά και εύχάριστος έμυλγής, προσέδωκεν νά σέ πείσῃ διά πολλά κατορθώματα της νεότητός του. Η καμένη ή γρηλόα του τί δεν ήπερσε διά την άφρατίαν του!

Είχεν άναστατώσει την Κέρκυραν με τας κατακτήσεις του και δεν είχαν άφίξει άγευστον κλέινα προύτο από τά Σουηρά άκείνα προέβντα του κατωτέρου προσωπικού του Τονικηκού Προέσβειον, εις τό όποιον ύπεγράτεί άλλος ως αρχιμάγειρος πάντοτε.

Τί πρόσβεις, τί πρόσβεις και τί έπισήμους ήνας δεν είχε καταπλήξει άλλος με την μαγειρικήν του τέχνην!

Όλοι έγλυφον τά δάκτυλά των και όλοι ήρώτων διά τό ύποκείμενόν του.

Η μαγειρική του ήτο θαύμα τέχνης.

Τέλος ή Μπαρμπα-Σπύρος ήδυνάτο νά τού άραδείξῃ, άν είχε καιρόν, αλλά και άν είχε καιρόν νά τον άκούσῃς, έλα τά πλείστα γέμματα και τά δειπνα της Κερκύρας, πού είχαν περάσει από τά χέρια του.

Και όμως τά τόσα όράτια φαγητά, άντι νά τον ήρέθον, τον είχαν κάμει πεισι και κόκαλο.

Ο Μπαρμπα-Σπύρος έφεμεταλλέτο ύπέρ αυτού τό παράξενον τοῦτο, καταλήγων την άκαταστατικήν του λίμην, με προσποιούν τον τον φωνή με την έξῃς φράσιν:

— Γυναίκες, γυναίκες πού με καταγίνεται! Και τότε μόνον έρωτά, διά νά έλθῃ καρόν εις τον άποκατήν του νά τον... θαυμάζῃ!

Η. Δ. ΚΑΛ.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΗΣ

Θέλω νά κρύψῃ την καρδιά μου
Μέσα στοῦ κρίνου τό λουλούδι,
Νά λέγῃ τό κρίνο σάν μουσική
Γιά την αγάτη μου τραγουδι.

Θά τρεμουλάζῃ τό τραγουδι
Καί θάνασάν τό φίλημά της,
Όπου μου έδωσε μιά μέρα
Σε σέφ' αγάτη γλυκύτατης.

(Μεταφρ. α.)

Βόλος

Φιλήμων

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

19

Όσοι εκ των άναγνωστών της «Ελλάδος» δεν παρηκολούθησαν εξ άρχής τό μυθιστόρημα τοῦτο, άς άναγνώσουν μετά προσοχής την κατωτέρω πλήρη περίληψιν των προηγουμένων συνεχειών του· οὔτω θά δύνησθον νά τό παρηκολούθησιν άπροσκόπως μέχρις τέλους.

ΤΑ ΠΡΟΓΟΥΜΕΝΑ.—Εις τον Έλλησποντον, απέναντι άλλήλων, έκειντο δύο πόλεις, ή Άρβυδα, ής έβασίλευε ή Εύβοια, και ή Σηστός, όπου έβασίλευε ή Προίαρχος. Αι δύο πόλεις ήλθον ποτε εις σύμφων, διότι ή πάγκραλος νεαρά κορη του Προίαρχου Ήρώ άπέκρουσε τον έρωτα του άδελφού του Εύβοιαν Πολυκάρπου, όστις έξ άπέλπισας, ήτοκτόνησεν. Ο πόλεμος όμως άπεσπύβηθη, άποδεχθέντος του βασιλέως Προίαρχου μίαν προίκαν του ήγεμονίου της Άρβυδος, του νεαρού Λεάνδρου, όστις έξήλθε τά βασιλικά καθήκοντα λόγω γήρατος, και άσθενείας· του βασιλέως πατρός, του Η' προίαρχου· δέ του Λεάνδρου—όστις ουδέποτε είχε γνώσιν της Ήρώς—ήτο νά κλεισθή ή κορη εις τον εν τη πατρίδι της· νώνν της Άφροδίτης, και νά καθιερωθή εις την θεάν, πλινχρεμένη νά μείνῃ ίσοθίμω· άγαστος, και πτωχόνος. Η Ήρώ οδύνησθ προθύμως την καταδίωξιν της, και άμεινωθή εις την Άφροδίτην. Την ήγεμονία ήρολούθησεν ή θεοπαύστῃς, Ξανθή, έκατακλίνας τον έρωστίην της Α'πόλλωνος, και έκείσθον μετά της κορης· της εις τον ναόν, του άσπίου ιερός, ήτο ή θεοίς της ήγεμονίας· γέρον Εύβοιολο. Έγχατεσθίθησαν δέ αι δύο νεανίδες εις ένα πύργον, οκοδομηθέντα ύπὸ του βασιλέως, της Σηστός, διά την Ήρών και συνεχωμένον μετά του ναού.

Μετά δύο έτη συννητήθησαν εις την πανήγυριν της Άφροδίτης, ο Λεάνδρος και ή Ήρώ. Άν έμφοσ τον πύργον, αλλήλων, και ήνατήθησαν. Έν μέσση των αισθηματικόν των διαχέσεων ο Λεάνδρος, άποκαλύπτει τό όνομα του και ή Ήρώ πύττει λιποθυμώ εις την άγκαλίαν του. Την στιγμήν εκείνην έμφανίζεται ο Ιερεύς και καλεί την Ιέρειαν διά του όνοματός της. Είς τό άκουσμά αυτόν ο Λεάνδρος, δέχεται κεραυνόν και φεύγει συντετριμμένος. Α'πό της ήμέρας εκείνης ή μέν Ήρώ άπώλεσε την εύθυμίαν άδύσιν της· και έγένετο, μελancholic, ή δέ Λεάνδρος έστένεζε κατά μόνας· δι' αυτήν Η Μοίρα ήθέλησεν οι δύο μέγα τοῦδε άσπιδος έθελον, ή καταδίωξιν και ή δικαστή της ούλησῃς, ν' άγασθώσιν παραφορῶν. Ο έρωας των δύο νέων γίνεται γνωστός, και έξεγείρεται τούς άγοντας της Άρβυδος κατά του Λεάνδρου, του όποιου τό αίσθημα χαρακτηρίζουν όλοι ως προδοσίαν κατά της πατρίδος· διότι ο ήγεμονικός ήγάπης την έθελον αυτήν, την όποιαν ο ίδιος, είχε καταδικάσει, και ως έβρον πρὸς την θεοσεσίαν, διότι ή αγαπομένη εινε Ιέρεια της Άφροδίτης. Αίτηνς άποδηνίσκει ο γέρον βασιλεύς της Άρβυδος Εύβοιος. Τότε οι άγοντες, έπρίβλινον εις τον ναόν του Λεάνδρου· ή νά όμοσῃ δημοσία ότι θά μισσησῃ και θά λησμονήσῃ την Ήρών, άν θέλῃ νά γνην ήμενον· ή νά παρατηρή τό θρόνον, άν θέλῃ νά έξακολουθήσῃ αγαπών την Ιέρειαν. Ο Λεάνδρος δίδει τον όρκον και άνακηρύσσεται βασιλεύς. Αλλά την ύποσχεσιν έφείλσαν νά τηρήν του μόνον, όχι όμως και ή καρδιά του, ήτις άνήκεν εις την θοάαν κορήν της Σηστός.—Έν τῷ μεταξύ ο Ιερεύς Εύβοιολος, αναλήρφεις τόν έρωτα της Ιέρειας, προσπαθεί νά την θεραπεύσῃ, αλλά βλεπει επί τέλους ότι μάταιον ειναι. Συνεννοείται τότε με την θεοπαύστῃς Ξανθήν νά του μεταδώσῃ τις σκεφές της κορης· της· της· έπιτρέπῃ δέ νά έξέλθῃ του ναού και νά μεταβῇ εις συνάντησιν του Λεάνδρου και προσπαθήσῃ νά ψυχρήνῃ την αγάτην του. Αλλ' ή Ξανθή, άφού συνεννοήθη μετῃ της κορης, μεταβαίνει εις την Άρβυδον και άνακοινώνει εις τον Λεάνδρον τόν πόδ· αυτόν σφοδρόν έρωτα της Ιέρειας. Ο Λεάνδρος, έξάλλος, έκ χαρῆς παραγίγεται εις την Ήρών διά της θεοπαύστῃς, όστις ότι τά την έπίσκοφῃ μίαν νύκτα εις τον πύργον της, άφού πρώτον την είδοτοῦσῃ έννοίως με έρωσιν σημαίναν, την όποιαν θά ίδῃ χωματίσωνται επί του ίσοῦ του πλοιαρίου των. Τόν διάλογον της Ξανθῃς· και του Λεάνδρου ήκουσεν ο υἱός, αὐτός Προκλής, όστις έπιπλήττει τον Λεάνδρον διά τόν άνόμιον και προδοτικόν έρωτά του και τον συμβουλεύει νά ζητήσῃ την λήθην και

την θεοπαύστῃς· άλλα, ήδονας. Ο Λεάνδρος, φάινεται δεχόμενος τας συμβουλίας του φίλου του, διά νά τον άποκομίσῃ, και τον άκολουθεῖ εις μίαν θαλασσίαν έκδρομην με δύο γυναίκας εκ Κύπρου, την Μύρραν και την Άκανθα, άφού προηγουμένως συνεφώνησαν οι δύο φίλοι νά ύψώσουν επί του ίσοῦ του πλοιαρίου των σημείαν ερυθράν· σύμβολον της νέας ζωῃς· της· ζωῃς· των ήδονων, την όποιαν θά ήρξῃται ο Λεάνδρος. Αλλά τω αὐτῇ σημαίαν δεν ύπῃρχεν έντός του πλοιαρίου, Ήνωίς· τότε ο Λεάνδρος μίαν φλέβαν του και με τό αἷμά του έβρεμε τεμάχιον λευκοῦ ινράματος, τό όποιον έκρυπτασε μετ' άλλων επί του ίσοῦ. Εκ τῶν δύο συμπληρώσων γυναικῶν ο Λεάνδρος, έξέλεξε ως σύντροφόν του την Άκανθα, την όποιαν, άφού άπεβίβασθον εις μίαν έρημηγῃν άκτῃν, παρέσθον εις μίαν καλύβην, ένθ ο Προκλής μετά της Μύρρας ήκολούθησαν άλλην οδόν. Όταν όμως, ή Άκανθα έξήρσεν από τον Λεάνδρον φιλημάτων και έρωτα, αὐτός της τά ηρώνην και της· όμολόγησεν ότι ή καρδιά του ανήκει ήδη εις άλλην. Η Άκανθα έξοργίσθη.

Δέν είδα ποτέ άνδρα ν' άνηρῇ τό φίλημά του εις έμέ, του είπεν.

Διότι κανείς δεν έχει την ιδιότην μου άφορμῇ.

Νομίζεις ότι μόνον σὺ ήγάτησῃς;

Πάθος. Αὐτοῦς βήματα... Άκανθα, σου τό ζήτησ' ως χάριν· μή είπῃς τίποτε εις τούς δύο φίλους μας, οι όποιοι έχοντα εις συνάντησιν μας.

Α'πό σίμμερον θά έχῃς· μίαν θανασιόν έχθραν ή οποία θά ζητήσῃ την έκδίωξιν της.

Τά βήματα έγγίψοντες. Αὐτοῦς την φωνήν των. Είλε ο Προκλής και ή Μύρρα... Ηούχουσε, καλή μου Άκανθα, και θά έξηγηθώμεν άλλοτε.

ΠΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Πῶς εφείλγῃς έδω· ήρώτης προσεγγίσας ο Προκλής, παρεστέρπησε, τού δρόμον της και ήλθε εις τόν ναόν μας. Α, έννοώ τί σέ συνέδῃ.

Ο άλλος ο ένας δεν ειναι δόληρος καλῆς εις τάς νυκτοπερείας.

Ο Λεάνδρος δεν είχε βρεῖν νά άπαντήσῃ.

Μύρρα, παρατήρησε τούς πόδς ειναι σκούρωτοι. Τί σέ συνέδῃ; Εύθρομῃς, φίλος μου, ή κηδεύετα την εύθυμίαν σας.

Η πηγή μου ήνοιξεν εκ νέου, άπῃντῃσεν ο Λεάνδρος, δείκνυόν τον βραχίονά του και τώρα ήρχισε νά με πονῇ.

Γροθῆρες; ήρώτης ο Προκλής άνήσυχος.

Πάσχει πολύ, άπῃντῃσεν ή Άκανθα.

Ο Λεάνδρος την παρατήρησε με βλέμμα ίκεσίας. Μίαν λέξιν άν έλεγεν, έθάνοντο τά πάντα.

Αντι πάσης θυσίας έπρεπεν ή συνδιασῆς τον νά μείνῃ μουσική.

Τότε πρέπει νά έπιστρέψῃμεν, είπεν ο Προκλής.

Τί κρίμα!... έβέλλισεν ή Μύρρα, με ένα πολυζήσαντον στεναγμόν.

Βεβαίως πρέπει νά έπιστρέψῃμεν, προσέειπεν ή Άκανθα με κάποιο πείσμα.

Ο Λεάνδρος δεν είπα τίποτε, και μόνον όταν ο Προκλής τό έδωκε τόν βραχίονά, διά νά τον υποδαστάσῃ, τον έβέβη, και ήκολούθησε τον φίλον του, ένθ αι δύο γυναίκες περιέκλειαν έβάζοντες έμπρός.

Η νύς είχε προχωρήσει, όταν τό λευκόν πλοιαρίον κατέπλευσεν εις τόν λιμένα της Άρβυδος.

Απεβίβασθον, χωρίς νά τους άναμνήσῃ κανείς.

Η Άκανθα προσήγγισε τον Λεάνδρον και τό εφείλγῃς χαμηλοφώνησε.

Η ύπόθεσις μας έμεινεν έκκρηξις.

Είμαι πρόθυμος νά έξομώσω, όστις γράμματος.

Χρωστέεις πολλά.

Δέν μ' άντιπάρει τό πρῶτον.

Οὐδ' έμέ... Μ' άνδραρεῖται μόνον ο πρόπος με τόν όποιον θά με έξομώσῃς.

Τί ζητείς;

Νά σε συναντήσω.

Πότε θέλεις;

Όποτε μου σὺ.

Αἴρην, μετά μεσημβρίας, θά σε περιμένω εις τόν οίκόν μου.

Πού ειναι ή οἰκία σου;

Τά βασιλικά άνάκτορα.

Η Άκανθα άνεκίνη.

Ενόμισεν ότι ο σύντροφός της έπείσῃ.

Δέν τό πιστεύεις; ήρώτης ενέκρινε.

Τό πιστεύω, αλλά δεν τό έννοω.

Τί πράγμα;

Πῶς μὴ ούχίτε συνέντευξιν εις τό άνάκτορον του Βασιλέως;

Εγώ, πτωχή μου φίλη, είμαι ή βασιλῆς.

Η Άκανθα έμεινεν άλλολε.

Αὐτήν, σε περιμένω αἴριον.

Ο Λεάνδρος!... ή ήρωτης της Άρβυδος, ή αγαπήσας την Ήρών...

Σίμπη, διά την χάριν των θεών... Αἴριον σε περιμένω.

Απεχωρίσθησαν άπόσας επί της παραλίας. Ο Προκλής έπρότεινεν εις τον Λεάνδρον νά τον συνοδεύσῃ, άφού ήτο άσθενής, άλλ' έκείνος άπεποιθή.

Οι ιατροί και τά φάρμακα εφείκονται εις την διάθεσιν μου, είπα.

Καί άπεμακρόνηθῃ, εύχῃθε εις τούς συντρόφους του νά συναντήσθον γρήγορα πάλιν και νά εὖθῃν μήσουν περισσύτερον εις την προσοχή συνάντησιν.

Τό μεσονύκτιον είχε πρῶλθῃ. Ο δίκος της Σελήνης ήρχισε τό λουφρῶν του εις τά βῆθη του όρίωντος, πρὸς της δύσεως τό μέρος. Οι κάτοικοι της Άρβυδος έκαιμῶντο και οι έκδρομῆς έπίσῃς.

Τά πάντα ήσαν ήσυχά και σιγῇ, ως άν είχαν νεκρωθῇ. Όταν εις άνθρωπος με τῶν μανθῶν κατήρχετο πρὸς την παραλίαν, με βήμα έλαττόν, ως άν έροδετο μή έξυπνήσῃ την ήχώ.

Κανείς δεν τον έγνωρίζει, διότι κανείς δεν τον άντελήφθη, πλην του άναγνώστου, όστις υπό τό ασπιδόν τοῦτο ένδογμα, δεν προσέβῃ περισσύτερον, θά διακρίνῃ την μυστήν του βασιλῆς.

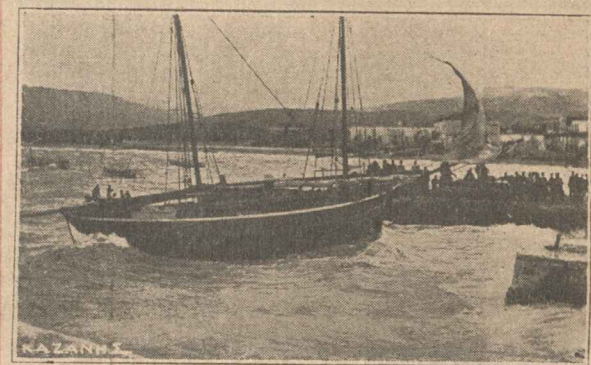
Α'πό θυσίας ο Λεάνδρος είχε διατάξει νά του έτοιμάσων μίαν λεμόν και νά την άχέρουν εις θορυβμένον μέρος της άκτῃς, χωρίς κανένα νατήν και κανένα τυλάμα.

Τό στέλνόν του είχαν έγκρίτως προλαμνή.

Κατά την συμφωνίαν του με την Ξανθή, όταν περί την δύσιν του ήλίου, θά έξήρχετο τό λιμῆνος της Άρβυδος εν πύλιν, με σημαίαν έρυθράν, έσημαίνον ότι την ιδίαν έκείνην νύκτα, όταν όλοι θά έκαιμῶντο, μετά τό μεσονύκτιον, θά άπέπλεον αὐτός και θά μετέβαινεν εις τόν πύργον της αγαπῆς του.

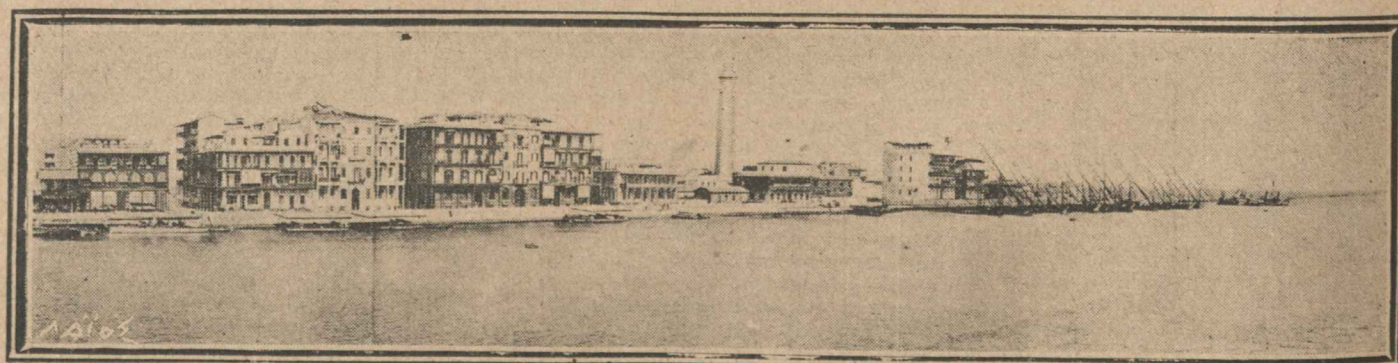
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Οί μαθηταί του Γυμνασίου Πειραιώς μετά του Γυμνασιάρχου κ. Νικολαΐδου, των καθηγητῶν κ. κ. Κουσουλά, Φοῖρα, Λεζοῦ, Ἀναγνωστοπούλου, Καλλιγᾶ, Φιλικού καὶ τοῦ γυμναστοῦ κ. Βλυσσίδου ἐν ἐκδρομῇ εἰς τὴν Μοῦνην Φανερωμένης.
(Φωτογρ. τοῦ κ. Α. Γαζιάδου. Ἀποστ. ὁ κ. Μ. Ν. Τρίκας, ἐξ Ἀθηνῶν.)

ΣΗΤΕΪΑ (Κρήτης).—Ναυάγιον ἰστιοφόρου εἰς τὸν λιμένα Σητείας.
(Φωτογρ. τοῦ κ. Θεοκρ. Καλογερίδου, ἐκ Σητείας.)

ΑΘΗΝΑΙ.—Μία ὁδὸς γάτωθι τῆς Ἀκροπόλεως (Ριζοστασίων) ἐν ἔτει 1819.
(Ἀποστολ. ὁ κ. Κ. Βασιλάκης, ἐκ Σισιάδας.)

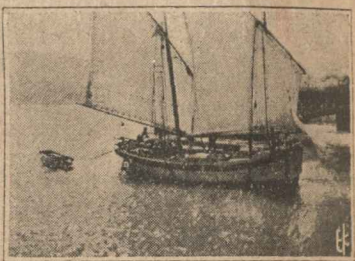

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ.—ΕΝ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ.

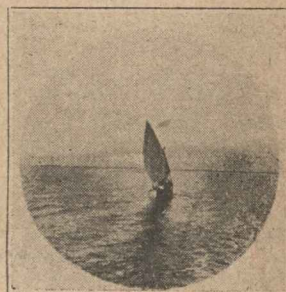
(Ἀποστολὴς ὁ κ. Γ. Μπελιβανάκης ἐκ Πόρτ-Σαΐδ.)

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Υπαίθριος ὁδὸνταῖα τρὸς.
(Φωτ. τοῦ κ. Τ. Μεγαρίτου, ἐκ Πειραιώς.)

ΧΑΛΚΙΣ.—Ἐν ἰστιοφόρῳ πρὸς τῆς γεφυρώσεως.
(Φωτογρ. τοῦ κ. Μίμη Τσαντίλα, ἐκ Χαλκίδος.)

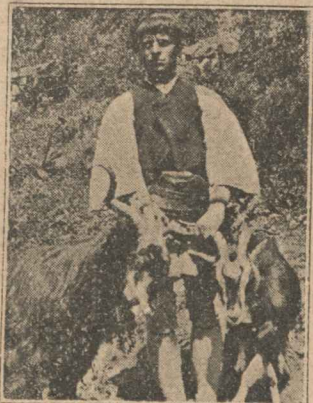
Εἰς τὰ ἀνοιχτὸν πέλαγος
(Φωτογρ. τοῦ κ. Σ. Παξενιοπούλου, ἱατροῦ ἐξ Ἀργυροπολίου.)

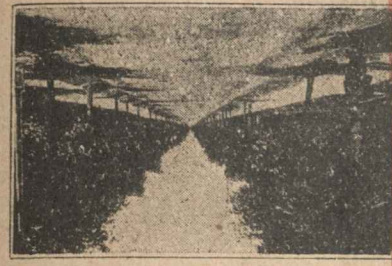
ΔΟΜΝΙΤΣΑ.—Κνηγοὶ εἰς τὸ δάσος.
(Φωτ. τοῦ κ. Γ. Σακκου, ἐξ Αἰτωλίας.)

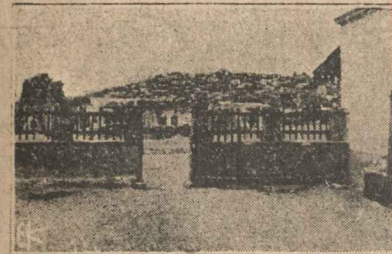
ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ.—Ποιμενικὴ ζωή.
(Φωτογρ. τοῦ κ. Ροντήρη, ἐκ Ναυπάκτου.)

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ.—Ποιμὴν.
(Φ. τοῦ κ. Γ. Ροντήρη ἐκ Ναυπάκτου.)

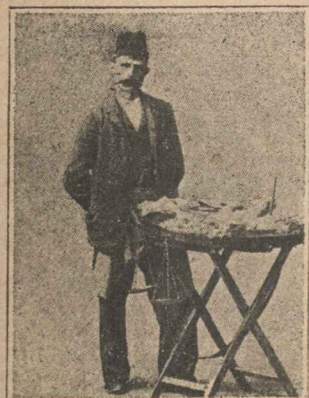
ΚΑΛΑΜΑΙ.—Ἡ ὁδὸς Φαρῶν.
(Ἀποστολὴς Δ. Α. Α., ἐκ Καλαμών.)

ΜΕΓΑΡΑ.—Γενική ἄποψις.
(Φωτογρ. τοῦ κ. Π. Ν. Παροπούλου, Ἀποστ. ὁ κ. Γ. Κ. Γωάννου, ἐξ Ἀθηνῶν.)

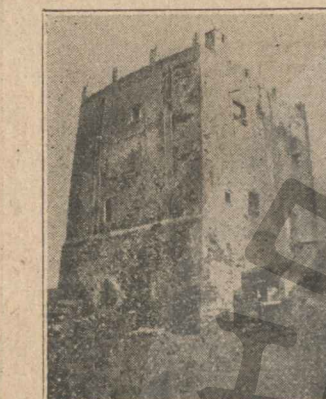
ΑΘΗΝΑΙ.—Ἡ παράταξις τῶν νέων ἐφεδρῶν
(Φωτ. «Ἑλλάδος»)

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Πωλητὴς ξαχαρωτῶν.
(Ἀποστ. ὁ κ. Μίμης Γατόπουλος, ἐκ Πατρῶν.)

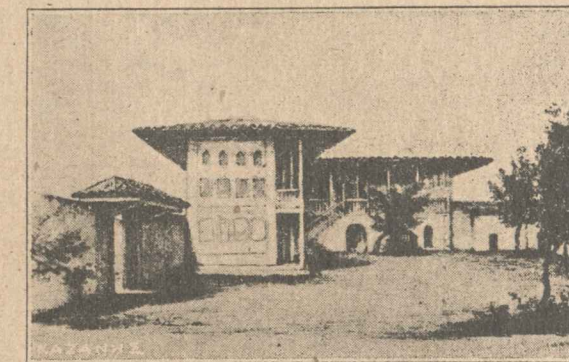
ΚΙΝΑ.—Υπαίθριος κουρεὺς.
(Φωτογρ. τοῦ κ. Γερ. Καββαδία)
(Ἀποστ. ὁ κ. Χαρ. Γερμενῆς, ἐκ Κερκίρας)

ΝΑΞΟΣ.—Πύργος Φραγκῶν εἰς τὸ χωρίον Σιγανί.
(Ἀποστ. Χ. Ψ. ἐξ Ἀθηνῶν.)

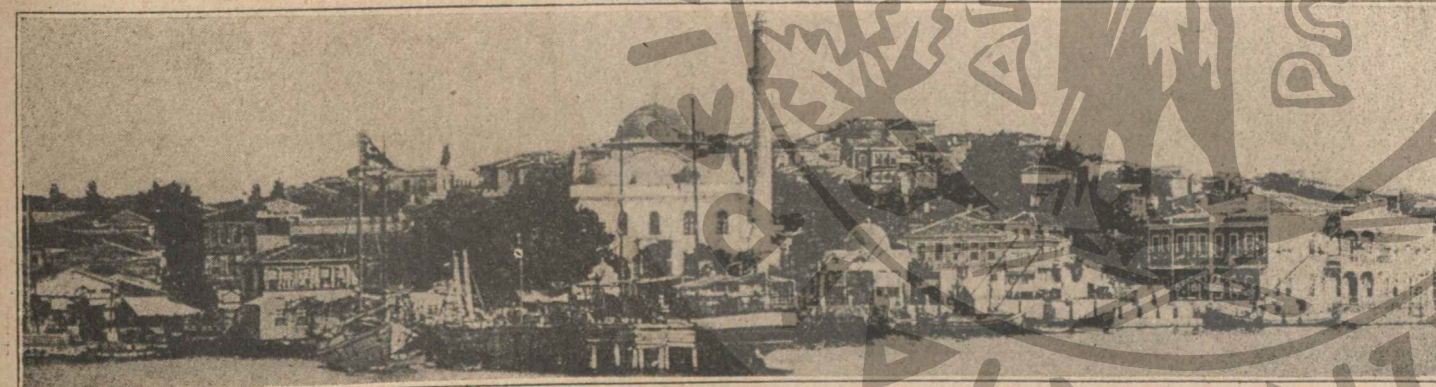
ΒΕΡΡΟΙΑ (Μακεδονίας).—Χορὸς νεανίδων εἰς τὸ χωρίον Μελίτη.
(Ἀποστ. ὁ κ. Κωνστ. Τσιμονιρίδης, ἐκ Θεσσαλονίκης.)

ΤΥΡΝΑΒΟΣ.—Οἰκία ἀνατολικοῦ ρυθμοῦ τοῦ ἔτους 1818
(Ἀποστ. ὁ κ. Κ. Βασιλάκης, ἐκ Σισιάδας.)

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.—Ἀπομυκτὸς μέρος τῆς παραλίας.
(Ἀποστ. Δ. Α. Α. ἐκ Καλαμών.)

ΠΑΝΟΡΜΟΣ (Τουρκίας).—ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. (Ἀποστ. ὁ κ. Ν. Κ. Κλωστερίδης, ἐκ Πανόρμου.)

ποδ να γυρίσω, γιατί ποτέ δεν πήγαινε μονάχος, μα πήγαινε κι εγώ μαζί του. Και θυμόμουν με τι λαχτάρα έβλεπε, την ώρα που μας έβλεπε να γυρίζουμε με το άμαξι έτρεχε και μας προσαινούσε, πουν ακόμα η άμαξα φθόσει μπροστά στο σπίτι... Θυμώμαι, κάθε βράδυ, την άκουσα να προσεύχεται μπροστά στο εικονοστάσι και να λέγει: «Χριστέ μου, ένα παιδί μου έμεινε από τα έξι που είχα, ένα μοναχικό το έγω. Γι' αυτό σου ζητώ να το δώσω στα μέρη να το γυρίσει χρόνια...»

«Εδώ ο κατηγορούμενος έσταμάτησε, αιν να έπαινε».

— Έκείνη η μέρα, εξηκολούθησε πάλιν, εκείνη η μέρα, ήταν πολύ άφορη από το πρωί. «Ήταν ά νά; κι ο Κώστας να πάει στο τοιγάρι. Μα εγώ δεν ήμουν ούτος να τον συνοδεύσω. «Ήμουν άρρωστος από βραδιά, είχα πυρετό, και δεν μπορούσα να πάω μαζί του».

«Εγώ μόνος, με χίλιες υποσχέσεις πως θα έλθω, έτοιμο να πάω. Ο άρρωστος ήταν δικός μας, και έτσι η μητέρα του, τον άφησε να φύγει χωρίς έμμενα. Γι' αυτό ενδεχόμενο, πήρε μαζί του ένα ορθόβρε. Έβλεπε άρρωστος δυο μικρά της τοίτης, και το ένα το είχα χαρίσει σε μένα, και πάντα το είχα επάνω μου. Το πήρε όμως κυνικά από την μητέρα του, γιατί δεν τον άφησε ποτέ να φύγει επάνω του όλα».

Το βράδυ όμως άρχισε δυνατή βροχή και η μητέρα του σαν τρελή περπατούσε στο δωμάτιο. «Αν βροχή; αν κυνός; αν άρρωστος;». Και γιατί να μην έλθω ακόμα, αφού μου είπεν ότι θα έλθω; έτοιμος να πάω. «Μην άνησυχείς, της είχα, είσαι καλά νυν ένοος. Έλκεται πως θα βροχή; Γι' αυτό είναι λειστό. Ύστερα, αν τον έβλεπον ή θύελλα στο δωμάτιο, έχει ένα σωρό σατένια να καταφύγει. Μην άνησυχείς, και αν δεν ήλθε τόσον ένοος, φαίνεται δεν θα έτελειώτε τις υποθήκες του και θα έλθω την ώρα που έρχόμουν μαζί».

Μα δεν έβλεπε κι εγώ γιατί άνησυχούσα όση νύχτωσε. Οι σκέλλοι γαυρίζαν τόση λυπητερά, που η καρδιά μου έτρεπε, σαν ναείνα ν' άκούσω τίποτε μικρό. Κι' εγώ ποδ ποτέ δεν φοβήθηκα, ούτε μικρό παιδί ακόμα, της άπορτίας, τότε κάθε φορά που άστραγαζε και βροντούσε, κινεία μ' ένα μυστικό φόβο την θεία μου, που έπαινοκοιτείτο με ελάρεια και με τρώο σε κάθε άστρατή και μόνο εγώ δεν είχα την δύναμη ούτε τον σταυρό μου να κάμω!

«Ύστερα, σηκώθηκα από το κρεβάτι, και αν και δεν αισθανόμουν τον έαυτόν μου διάλου καλά, νύθηκα με προσπάθεια επερεσθώση και όλο περιμένα πως κάτι θα γίνει. Πλησίαζεν η ώρα που θα γυρίσε. Πάντα στής όκτω γυρίζαμε».

Η μητέρα του, άνυπόμονη στην άσχη, άδων έλλη- αία ή ώρα έφαινον κάπως ήσυχη έτοιμασε το τραπέζι μαζί με την ύπηρεσία και άπορβόησεν η ίδια το φαγητό του, γλά να κρυώσει και να μπουρξή να φάγη μόλις έλθω πεινασμένος από την έσχη. Κι' έπεριμενε να κινήσχη η πόρτα. «Όλο κινείαζε το όρολόγι. Έλληρίαζαν όκτω. * Σε δέκα λεπτά, είπα μόνος μου, θα έλθω. Πέρασαν και τα δέκα λεπτά, πέρασαν και είκοσι, μα ο Κώστας δεν έφάνηκε. Τότε η άτύχη μάνα άνησυχίσε πολύ, και μ' έρωτοίσε: «Γιώργο, καμιά φορά ήλθατε άσπύ- τερα;» Και της είχα νύθηματα, πως κάποτε τυ- χαίει να άλογα να μη τρέχουν πολύ γρήγορα. «Μην άνησυχείς θεία, δέκα λεπτά πριν, δέκα ύστερα, άδων είναι θα φανή».

Έξωρα έκτύπησε δυνατά το κουνάδι της πό- ρτας του κήπου. «Έτρεξεν η ύπηρεσία ν' άνοίξη; μα δεν την άφησε. «Ποδ πώς; μου λέγει η θεία, βρέχει, είσαι άρρωστος, να μη κυνώσης;». «Δεν πε- ράει, της είπα, δεν έχω τίποτε, μου πέρασε».

Τέχρω, άνοίγω την πόρτα, άλλ' ανή το Κώστα βλέπω να κατεβαίνει από το άμαξι ένας άσπύ- λακας. «Ο Κώστας ποδ είναι;» έρωτώ. «Ζωή σε λόγον σου» μου λέει, και μου δείχνει τον Κώστα έαυλομένο μέσα σε άμαξι, άκίνητο, άίματομένο. «Τι είναι; έρωτώ, τι συμβαίνει;» Τότε ο άσπύ- λακας άναγε ένα σάιτο. Και τί να ιδώ! Το πρό- σωπο του Κώστα, ποδ ήταν τόσο άραιο και συμ- παθητικό, άπορσφομένο, κατακαμμένο, χωρίς μάγουλα, χωρίς μάτια! Και μου διηγήθηκε ο άσ- πύλακας, πως, ένώ έστέκετο κάτω από ένα ύ- ψηλό δένδρο, τον έκτύπησε ε' άστροπελέκι κι' άπόμεινε στον τόπο. Έχαν άπολαυνθή σ' ένα πυκνό δάσος με την θύελλα και δεν εύρισαν κα- ταφύγιο.

«Τέχρω, μου είπεν ο άσπύλακας, να είδοποιή- σης την μητέρα του να τον άνεβάσωμε».

Σαν τρελλές ώμωρα στο σπίτι. Μα πως να πάω να της το πώ; Πώς ν' άρχισω; Άνέβαινα τη σκάλα, άδων άκούω την φωνή της: «Κώστα, παιδί μου, Λόλα σοι ο Θεός! ήλθες; Έλα λοι- πόν! άνέβαινε! Βράχνης, παιδί μου; Νά μη βράχνης και κούσες;»

«Όταν με είδε ν' άνεβαίνω μόνος, εκλώριμασε

«Ποδ είναι, μου είπεν, ο Κώστας, γιατί δεν άνε- βαίνα;» «Είπε βρομένο το πανοφόρι του, είπα, και το στεγνώνει στην θερμάστρα. Τώρα δ' ήνιξη». Θέλωσε τότε να κατέβη έκείνη... Δεν είχα να νά κάμω... Βγάζω το ορθόβρε μου και την συ- τώνω».

«Ο κατηγορούμενος έσταμάτησε πάλιν, δι' α να άπογνήσχη τον ιδρώτα του και μετ' όλιγον εξηκολού- θησεν άσπύλακας».

— Έλκεται, στής φωνής της ύπηρεσίας έτρεξεν ο Κώστας, η άστυνομία και με συνέλαβαν. Δεν άντε- στήκα καθόλου, γιατί είχα την ίδια, πως άδων έλεγα την αλήθεια, θα με άφηναν. Τώρα έτοι- ποδ με άκούατε πητέ μου: έκαμα έγκλημα η εύε- ρεσία; Δεν θα ήταν έγκλημα, αν την άφηναν να κα- τέβη να δη το παιδί της άσπύλακας, καίμουν, χο- ρίς πρόσωπο, χωρίς μάτια; Δεν νομίζετε ότι έκαμα εύερεσία, άφου δεν της άνήγγειλα τον έρωτό μου να το παιδί της, τοδ μόνου, και την έπώ- τωσα γλά να μη τον μάθη ποτέ...»

Είς το άρρωστίον μικροί όφθαλμοί άδίκω- σαν. Άλλα και τόν ένόκωον και τόν δικαίωον τα μάτια είχαν θολώσει από τα δάκρυα...

Κων/πολις-Βόσπορος.

MARIA E. ZAMPA

ΑΡΡΩΣΤΟ ΜΗΛΟ

Πάνον σε μίλο κίερον, π' άρχίζουν κοκκινάδια, δεν είν' Άσπύλα χείρα και λεία του Μαριού.

Κόψε, να ιδής στη σάρκα του τα έρμια χυράκια, κοφάρες και λακκάκια του μάγου σκουληκού!

Το μίλο, κι' αν κοκκίνησε, δεν είν' από καλό του...

Το μίλο, που κινείται, δεν είνε στον καιρό του.

Θερμήν κι' άγρονόγησε, ποδ γρόθηκε στα στήθια του και κόβει από λυγάν!

Άγης. Ήλιόπουλος

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

Είς το Μουσείον.
— Γιατί, μπαμπά, αυτή η κυρία δεν έχει πόδια;
— Τά έκρυψε γιά να μη της τά χρωματίση κανένας με καρίνιον.

— Μαμά, γιατί έχω δυο αυτιά;
— Για να μπορείς νακούς.
— Τότε γιατί άκούω ένα ήχο μονάχα κάθε φορά;

— Δεν καταλαβαίνω γιατί με κυνηγούν τα πουλιά.
— Πέρνουν γιά φολιά των το καπέλλο σου.

— Τι ζήτες, κήρ Πάτρο;
— Τέδε νέους άνδρας ποδ μας υποσχέ- τηκε η Έπανόστασις.

Καρίνιον, ό όπιος είναι άγνωστον αν θα έμψανθή πλέον.

Τά άποτελέσματα της συνεχα- σίας των κομμάτων: Γιάννης κερνέ και Γιάννης πίνει.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΑΛΗ - ΠΑΣΑΣ

Ο τίτλος των Γουαννίων

την διανομήν των έβλων και αι δύο άδελφαι ήταν μόναι εις το σπίτι.

Η πρώτη συνομιλία η ανταλλαγήα μεταβή των δέν ήμπορούς να άνδραφε, κατά το σύνη- θες, παρά την Βασιλικήν, εναντίον της όποιας έξε- τράζοντο και αι δύο.

Συνεπεί της έμιλίας ταύτης έφθανον εις την νέαν είδησιν ότι έφθανον εις την Πληρεξίτααν τρεις άρχοντες, οι όποιοι έζητήσαν κατάλυμα εις το πλουσιώτερον και έιπροσώπετερον σπίτι του χωριού.

Κάτι ήκουσα γιά τους τρεις αυτούς άνθρώ- πους, λέγει η Γκόλφω πρὸς τήν άδελφήν της.

— Ξέν τι πράγμα ηρώτησεν η Μαρίνα.

— Άκούσα πως τους έστείλαν ο πασάς, γιά να μαζέψουν κορίτσια γιά το χαρέμι του.

— Χαρά στην τύχη έκείνης που θα την πάρουν μαζί τους! είπεν η Μαρίνα.

— Χαρά σε δούτην επανέλαβεν η Γκόλφω και αι δύο άδελφαι είσπλησαν έπ' όλίγα λεπτά, κατα- γχόνια βεβαίως διανοούμεναι.

Μετ' όλιγον, την σιωπήν διακόψε πρώτη η Γκόλφω:

— Τι την φυλές την κυράττα-Βασιλική; άνέ- κραξε μετ' άγανακτίσμου. «... τι την φυλές; Δέν προσπαθείς, δεν ένεργείς, ίσως και κατατέ- ρης να την πάρουν».

Η Μαρίνα παρηγόρησεν άτενώς την άδελφήν της ένω από το πρόσωπόν της διασκορπίζοντο άντίκτες χαράς και άναλαίσθησις.

— Έχεις δικιο, είπεν, άμν, την πέρνουν τά- χατες!

— Και γιατί να μη την πάρουν; μήπως τάχα είνε άσχημη η σκαμμένη; Άν δεν ήταν έτσι, θα- ρεστή και μετρητή, θα ήταν το καλλίτερον κορίτσι της Πληρεξίταας.

Η Μαρίνα δέν άπήνησε, καταγινόμενη εις σπύ- λογισμούς.

Η Γκόλφω, βλέπουσα ότι δεν ήτο πολύ ουσί- λον να έπιμειν, έξηκολούθησε:

— Έλκεται, δέν λογαριάζεις τί έχεις να κερδί- σης και σ' από αυτή την υπόθεσι; Ημεροίς ά- είδολογα να τους την πουλήσης, και όχι μόνον να λυτρωθής από το έξέδω της και το βάρος της, αλλά και να άφελήθης γούστα και χάριτα... Αχότι έρχονται από τα Γιάννενα με πολλούς πα- ράδες.

— Φοβούμαι, καμήνη Γκόλφω, είπεν η άδελ- φα Μαρίνα.

— Φοβάσαι;... Νά κορβέντα... Άν εύλογη- μένη, έπρεπε να φοβάται αν δέν την έβλεπες, έμ- τώρα που την δίνεις. Πρώτα πρώτα να πάρης πα- ράδες! έπειτα να έχης την οπαιτήσχη του πασά και στο ύστερο να έλαφρώθης από ένα κορίτσι, που άφρο μεθαύριο σίγουρα θα παραστρατίση και θα γαλή κανένα πρωί με κήποιον ροσάν η περιβολάση.

Η Μαρίνα κατίπνε με ευχαρίστησιν τα λόγια της άδελφής της, και έπ' τέλους έπιστήν να που- λήση την μικράν Βασιλικήν, ήκαμ μόνον να την έδωκευσε και η Γκόλφω λιγάν.

Η Γκόλφω έπεσυχώη, ότι θα κάμν, πέν ότι δι- ναι, και η συνομιλίας καθήρησιν πλήρη.

Την στιγμήν έκείνην έφθασαν η Βασιλική, κα- παμμένη προτομός, με καθέρον το μέτωπον, με τά μαλλιά της, τά κυματόη και άφθονα μαλλιά

της, σιγμένα εις της καρμπυλωτής και άπαλούς όμους της, και με τά μάγουλα ροδιμένα έλα- τρώς από την θερμότητα του άνοιξιάτικου ήλιου.

Τ' έγκυλ) θέματα του άδρού έκείνου πλάσματος, το όποιον δέν ήτο άκίνητο νεανίς, χωρίς να είνε πλέον παιδική, δέν κατεπαύνε τα φιλοκέρδη και βεβαίως έναστικτα των δύο γυναικών, ότε μετέ- θαλε διόλου τάς σκέψεις των, άλλ' άπεαντίας τάς ήνάγκασε να ρίξουν άκίνη προς άλλήλας ένα βλέμμα συννενοήσεως, το όποιον έσχηματι- σε: «Η άδελφί, πόσον είνε εύμορη!... Πρέπει, πρέπει να... πουληθώ!».

Και με το βλέμμα αυτό αι δύο γυναίκες άπε- χωρίσθησαν, ένω η Βασιλική, κατάνοος από την έλκεσινήν εργασία της, η όποια δέν είχε καμμίαν σχέσιν ούτε με την άνατροπήν της, ούτε με τάς ιδέας της, ούτε έπ' τέλους με την καλλονήν της, έβρίσθη έπ' ενός έδωλίου, άναπνεύσα ταχέως και προσπαθούσα ν' άναπαύη.

Η ψεία της έμοι, δι' α την άναγκήν να βα- ρυνή γρηγορώτερα την ζωήν έκείνην, την έότασε να σκηώη και να διαφύσχη το σπίτι, το όποιον έπεριμενεν από το πρωί άδύρκετον να έπιστρέψη η κόρη.

Δύο ήμέρας μετ' α γεγονότα ταύτα, η θεία Μαρίνα Γούστανα άνήγατο την κλήσια της οι- κίας, εις την όποιαν διέμεναν οι τρεις άνθρώποι οι όποιοι πραγματικώς ήσαν άπεσταλμένοι του Άλή πασά.

Ο άξιόθνητος όσος ήγεμόν, άφου έθέρισε έλας τάς καλλονάς των Ιωαννίνων και των πέρι, άγρότατος άκίνη, άκρόστατος εις ήνάς και ά- καταδύλτος εις δυνάμεις, ήθελε νέα θήματα διά των γυναικωνίτην του και άπέστειλε προς το αυτό έμπιστους άπεσταλμένους προς έλας τάς διευθύ- σεις του μεγάλου ήγ, και έκτεταμένους κράτους του, όπως του προσηνέθουν και τοι μεταφέρουν εις τα Ιωάννινα τάς διασημώτερας γυναίκας των έπαρχιών του, άγοράζοντας αυτές η άπαίζοντες, έπ' τέλους, διά της βίβης.

Πρὸς τόν σκοπόν τούτον είχαν περάσει και από το μικρόν κήριον της Πληρεξίταας οι τρεις κύριοι του, προεταθειμένοι να έθρουν γυναίκα άνατάς της κλήνης του άδέντου του.

Την στιγμήν που η Μαρίνα είσπλην εις την αίθυσαν, έχούσα να έμνησθ με τούς μπένες, ήσαν και οι τρεις άπεσταλμένοι παρόντες και όη μετ' αν τάς σκέψεις των, όστι έβρίσκοντο εις με- γάλην πένθησιν, ένεκα της άστυχίας με την όποιαν έστειλήσαν έλας αι άπεσταλται προς εύρε- σιν γυναικών, αι ένεργήσονται από δύο ήμερον εις το χωριόν.

Τι θέλεις, κυρά μου; την ήρώτησεν ο ένας εκ των τριών, χωρίς να έλπει, ότι θα έμεινεν από την γυναίκα έκείνην καί αντάσιν των προσώπων του Άλή.

Η θεία Μαρίνα ήπεσυχώη, ότι έχασε τα λόγια της, και έξεροκατίπνε και προσπαθού να κηκι- νήση, μέλουσα από το τρέμου αυτόν να ρυάση ένωρίτερα εις το θέμα της έμιλίας της.

— Μη ντρέσσαι, κυρά μου, της επαναλαμβάνει ο μπένος. Πες μας έλεύθερα τί θέλεις. Μη ντρέ- πεσαι...

Τι να εός πόν, απέναντι λέγει τότε η θεία. Είμαι δυστυχισμένη, πολύ δυστυχισμένη... Είμαι γούστανα και έπονάνα ο άνατος θα με πάρη... Δεν έχω κανένα στον κόσμο, παρ' μόνο μετ' άγαπή και την αγαπώ, σαν να ήσαν παιδί μου.

Η άδελφή αυτή, φροντίσει η όυστη, άμν μπορεί, γιά να με ήγησ και δουλέψει άκατάπαντα γιά αυτό... Αμν, τί να σου κάμω, που είνε μικρή και καλομαθήμενη. Τώρα λοιπόν που ήρθε μετ' ιδέαν, έγω σε λέγω θα πείθω. Που θα μείνη λοιπόν η άδελφή μου, τί λέω νά; το παιδί μου; Η μένη μόν, θα καταστρατή, θα γαλή... Πάστα μου, κα- λού μου άτεντάδες, δέν ύπαρξη καμιά θέσι στα Γιάννενα να την οικονομήσες, ο ένα τιμω και άκαταλήπτο μέρο... Σκεπτόητε αν ρίσκεται κάμ- μή τέτοια όρασις, να σας δώσω την άγαπή μου, την καλή μου, να την πάρεις μαζί σου.

Οι τρεις μπένες ένόησαν, ότι η θεία τους έκαμε πρότασιν, όπως πωλήση προς αυτούς την άνελάν της, δέν γδυνήθησαν δέ να κρατήσουν την

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΘΕΑΤΡΑ

Η ΜΙΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΡΕΙΔ

ΜΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΜΕ ΣΤΟΛΗΝ ΟΥΣΣΑΡΣΥ

(Αποστολέας ο κ. Εδμόνδος Χ. Γουρροπόπουλος, εκ Σικάγου).

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΥΠΟΙΣ „ΚΡΑΤΟΥΣ“ Θ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ, ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 1